PARLAMENT LLEGIT EN LA INAUGURACIÓ DE LA LÀPIDA DEDICADA AL MESTRE GÜELL.

Es aquest un moment solemne per la Germanor d'Orfeons de Catalunya. Avui aquesta nostra Germanor paga un deute de gratitud que tenia amb un dels catalans que més l'ha estimada, que més l'ha compresa, que amb més desinterès i sacrifici l'ha servida i que amb més intel.ligència i profunda intuició ha contribuit afer-la respectable de propis i d'estranys.

El Mestre Güell, el fundador i director de l'Orfeó Nova Tàrrega ha estat una personalitat eminent en aquesta gesta artística i patriótica del cant choral català. I és que ell reunia totes les virtuts que porten a l'enamorament d'una obra, que donen el dalit per a treballar-hi anys i anys a fi d'aconseguir aquella perfecció que fa l'honor de tota obra humana.

L'enamorament vol dir humilitat. Qui no es dóna, qui no s'oblida d'ell mateix no pot sentir amor; i l'amor és el primer element de tota obra d'art i patriótica. Quan un hom se sent enamorat està tot posseit per l'objecte estimat, no viu per res més, i per tan totes les seves ~~xxixxiiix~~ activitats no tenen altra finalitat ni altra plena satisfacció que l'ocupació i el tracte amb la cosa estimada. El mestre Güell, cor d'artista, cor patriota, cor senzill, desde jove va quedar corprès d'aquest nostre art choral modern. Artista de naixença, català d'arrel i soca, ànima simple, la cançó choral catalana s'el va fer séu, i ell tota la seva vida li serva fidelitat. Perqué aixi ell servia l'art, servia la bellesa, que és una forma de perfecció, una forma lluminosa que penetra fins a l'ànima després d'haver encisat els nostres sentits; la bellesa que es un reflex de la llum primera, del suprem equilibri ences, que és Déu; la bellesa, que aixeca l'home de la materia i el porta el goig finament esperitual; la bellesa que és el balsam de consol de la humanitat sufrent. I la bellesa que encisà al Mestre Güell fou en la modalitat del cant racial colectiu. Del cant que fa unitat de la varietat i multitut de veus, ajuntant cors i sentiments d'un poble en la seva particular característica. Perqué la bellesa és com la gràcia de Déu, que s'encarna i s'endividualitza en cada poble i en cada persona segons natura de qui amb humilitat la copsa.

I a n'En Güell la cançó bella li va aparèixer amb l'ànima clara catalana, amb aquell accent que tenim enfonsat en

l'ànima;amb l'accent germà bessó del de la nostra parla. ?Que més faltava perque aquest artista, aquest patriota s'enamorés de l'art dels nostres orfeons? Mancava que se li presentés tal com és,amb aquesta plenitud de tota la família catalana:amb aquests infants que són la nota argentina de les nostres cançons,amb aquestes noies gentils que són la color encesa i tendrívola en la rodona choral; aquesta rodona dels nostres orfeons que te la base amb les veus varonils fermes i sonores del jovent i de la virilitat fornida i valenta.Vegeu,doncs,si era bellament fatal que l'artista Güell,que el patriota Güell caigués follament enamorat als braços del nostre art choral i que en ell nasqués i morís,que en ell posés el millor de ses virtuts, de ses excel.lencies d'artista i de cor bondadós.

Tots ho sabeu,els targarins que m'escolteu si el vostre enyorat mestre era un veritable artista.Els seus cantaires tots sabeu com era afinadíssim el séu sentit d'art;com exigia de vosaltres la perfecció;com ell sentia el matís del timbre de la veu;com aconseguia aquella fusió de tots els elements en una bella unitat;com animava les vostres execucions amb el séu daler,obtenint aquell caràcter just, aquella vida que segella les veritables interpretacions artístiques.

I les seves bondats,com les podreu oblidar?Perqué la seva bondat era la mina profunda de la qual totes les seves facultats prenien forma i excel.lencia.La bondat del mestre Güell es veia reflexada en el séu mirar,que tenia aquell caient d'innocencia;es traslluia en un dolç i característic somriure,en aquell parlar franc amarat de benvolença per a tothom i per a totes les coses.Oh,prou ho sabeu vosaltres,els seus deixebles,els que d'ell intimament copsareu el seu mestratge i bondats.

Peró nosaltres,els que avui portem el pes de la representació de tota la Germanor dels Orfeons catalans,també l'enyorem el nostre mestre,també sentim la recança de no tenir-lo al nostre costat en aquestes hores del redreçament de la nostra llibertat suara assolida,encara que amb regateigs malaguanyats per a una causa tan justa.Des de la seva mort sempre l'havem enyorat al germà Güell,peró ara l'enyorem,el trobem a faltar més encara,per les circunstàncies extraordinàries per les que passa Catalunya que és quan més necessitem l'educació del nostre poble.N'hi ha que diuen que l'hora dels orfeons

ja ha passat, o al menys, en la modalitat que fins ara li ha donat vida. Diuen que tot ha de tenir un caracter trascendent, universal. Aquesta gent, jo crec que encara no han sabut copsar el regust del nostre terrer i la idiosincràcia del nostre caràcter. Aquests senyors enlluernats per un art que ells diuen universal, i que en realitat és xoro i sense sava, han perdut el gust del vi de casa, la fortitud de la nostra simplicitat, que es reflexa en la cançó pairal i en les glosses i en les vestimentes que els nostres compositors la han dotada. I sense la florida d'aquestes nostres associacions chorals, com coneixerien la polifonia del segle setzè amb ses misses, motets i madrigals, models d'inspiració i de formes subtils; i com haguerem sentit els grans oratoris, cantates i chorals simfónics dels més grans músics classics i moderns?

Sí, nosaltres cantem la cançó humil, i aquesta és la major gloria nostra, peró per sobre d'aquesta humilitat ens aixequem tot sovint a l'art de les formes més grans i ufanoses que tractaren els més grans genis de la música.

El vostre Güell, aixi ho entenia també. Tots recordeu l'entusiasme que posà al fer-vos cantar el gran "Magnificat" de Joan Sebastià Bach, i com us omplireu de gloria els de l'Orfeó Nova Tàrrega amb aquella gesta singular.

Per això, perqué En Güell fou un model de mestres, perqué ell entengué d'una manera complerta tota l'amplitud de la nostra obra; perqué ell no es doblegà malgrat els obstacles, ni pel cansanci, per l'indiferència, ni pel pes mort de l'egoisme i sensualitat moderna; per això, el Consell de la Germanor dels Orfeons de Catalunya s'ha complascut tant amb la celebració d'aquest aplec dedicat com homenatge al gran mestre, perque fos com un segell de l'etern agraiment de Tàrrega i de tots els Orfeons de la comarca. I aquest Consell ha volgut més, ha volgut que constès també l'agraiment i la veneració que sent per l'enyorat mestre tot l'estol de cantaires de tot Catalunya. Per això aquest Consell com representant que és de tota la obra orfeónica catalana, ha fet gravar aquest marbre, perqué en aquest lloc on el mestre esmerçà les seves activitats, consti d'una manera perenne tota la veneració, tot l'amor, i respecte que devem a l'artista arborat, al patrici model, al gran apostol del nostre art choral, al que fou fundador i director d'aquest Orfeó Nova Tàrrega, el que en vida fou anomenat mestre Josep Güell.

Que Tàrrega vegi també en aquest marbre com un prec i

un recordatori que li fa la nostra Germanor: el prec de que no oblidi mai l'obra del mestre Güell, que segueixi sempre estimant-la; i el recordatori de que segueixi protegint-la, ajudant-la i fomentant-la cada dia més i entots sentits. Perque aquest Orfeó Nova Tarrega és la gloria del mestre i ho és i ho ha d'ésser sempre de la ciutat que l'hostatja i li dóna vida.

Lluis Millet